

Lidia Galabova: Zeměpis duše

MĚSTO

Ona se vrátí, poletujíc nad Černou mešitou*
bude bubnovat do pozdních hodin na náměstíčku s kašnou,
však pláč ji nezlomí...
Bude se procházet s holuby,
a bude důvěrně rozmlouvat
s neviditelnými západy slunce – jablky rajskými,
zopakuje si verše z Dalčeva,
u Patriarchy se spustí dolů,
zatímco jí tramvaje rozpuštěné
v mlze budou kynout na pozdrav.
A pláč ji nezlomí.
Bude si něco pobrukovat,
až dorazí do parku...
A vůbec poprvé ji pláč nezlomí...

* Černá mešita – kostel sv. Sedmipočovníků [pozn. autorka, L. G.]

COŽPAK NESTAČÍ?

Došeda, doběla rozmodřené nebe,
až ti z toho blankytu přechází zrak:
Uzavřít tato viditelná prostranství,
přestat je pojmenovávat,
spočinout vedle Božího štětce Stvořitelova,
vedle Jeho ukřižování v barvě rudých pomerančů...
Cožpak nestačí,
že jakmile přivřeš víčka,
spatříš všechny zázraky,
a vzdálenosti roztají?
A není nutné, abys pojmenovával
město, ulici a číslo,
dům, hranice, stát...
Vše plyne
jak o krátké neděli,
kdy vstaneš až po poledni,
a než si opláchněš oči,

nastane večer nekonečně modrý zas...

TOHLE MĚSTO SI NEPOCHYBNĚ ZAMILUJE

Tohle město si nepochybně zamiluje...

Tak jako se přetvařuje, že je šťastná, a hraje si
na blouděnou, na sklouzávanou po figurách, hlavicích sloupů, vitrážích...

Nepochybně si je zamiluje -

malované, zachovalé, zrestaurované,

krásné svými špičatými věžemi, katedrálami, domy...

Nepochybně si je zamiluje, aniž pochopí,

jak se její přišpendlené srdce vydává každý den

po vltavských mostech

hledat nedovyprávěné pohádky,

třebaže u všech

gotických pohádek zná i konec...

MĚSTO II.

V objetí šplíchanců, šleháno větry,

a na něm další města, a další,

kdysi se tu rozlévalo moře, ale nezbylo po něm ani památky,

a pozůstatky lidí, objímá je,

netroufá si otevřít oči...

Jde o viditelnost, ne, ne o to, co vidí.

Tehdy si nasazuje jiné oči...

Tehdy se nepokoj zvolna vytrácí.

Opominutá, spolknutá slova.

Jako šelesty v duši...

Duše vláčená v prachu a blátě tě bude milovat, pamatuj, bude tě milovat...

V DÁLCE...

V dálce

stojí ztracené dítě,

nablízku je žena.

A ještě blíž -

stínohra míjení.

Přeložil **Marcel Černý** (přednáší na Filozofické fakultě UK, na Katedře jihoslovanských a balkanistických studií)

Lidia Gălăbova je rodačkou z Plovdivu a dětství a dospívání prožila v Rodopech. Vystudovala bulharistiku a veřejná komunikační studia na Sofijské univerzitě sv. Klimenta Ochridského. Pracovala jako novinářka, rozhlasová reportérka a hlasatelka i televizní redaktorka. Je rovněž scenáristkou několika dokumentárních filmů. Od roku 2000 žije v Praze jako nezávislá novinářka a aktivně se podílí na kulturním životě bulharské menšiny v České republice. Česky byly již publikovány ukázky z její prozatím poslední knížky *Andělé Zlatého města*, v níž vzdala hold geniu loci „matky měst“. Tento malý výbor je přeložen z bezprostředně předcházející sbírky *Zeměpis duše*, která ovšem tvoří s *Anděly Zlatého města* jeden vzájemně se prolínající a motivicky provázaný celek, jež lze nazvat bulharským poetickým diptychem o Praze, navazujícím na tradici obdobných básnických skladeb z pera Kirila Christova nebo Ljuby Kasarové, ale též pražských básníků Jaroslava Seiferta či Rainera Marii Rilkeho.